

ствие отстѣпленіето на Немо, той въвелъ 15-тъ баталіона, 7-тъ ескадрона и 12 топавъ Петервардейнъ и, като прѣтѣглилъ цѣлата си арміяотъ Салачъ-Кабада и Зента (на 6 мили отъ първата), на 7 септемврий я расположилъ въ новитѣ укрѣпленія между Петервадейнъ и дѣсния брѣгъ на Дунава.

Кара-Мустафа се готвилъ съ половината отъ арміята си да обсади Петервардейнъ, а на великия везиръ съ другата половина заповѣдалъ да прикрива обсадата на лѣвия брѣгъ на Дунава. Послѣдния стоялъ между Тителъ и Петервардейнъ, но не открилъ движението на императорската армія отъ Зента, въ обходъ на лѣвия му флангъ къмъ Петервардейнъ. Макаръ Рабутинъ и да се съединилъ къмъ принца Евгения, но, при всичко това, той билъ много по слабъ отъ турцитѣ, за което билъ принуденъ да чака, до като нѣкои благоприятни обстоятелства му позволят да прѣдприеме нѣщо важно противъ тѣхъ.

Султана, като се убѣдилъ въ невъзможността да прѣдприеме обсадата на Петервардейнъ, прѣминалъ на лѣвия брѣгъ на Дунава и, изглѣждало, че се готвилъ да отиде къмъ Сегединъ. Принцъ Евгений рѣшилъ да отиде слѣдъ него, за което на 8 септемврий, като прѣминалъ отъ Петервардейнъ по моста въ Нейзацъ, на 9-ий дошълъ въ околноститѣ на Бечъ (Рацъ Бечъ) и се научилъ, че султана отивалъ къмъ Сегединъ. Той испратилъ въ подкрѣпление на послѣдния единъ малкъ отрядъ конница и 1700 души пѣхота и на 10-й тръгналъ слѣдъ тѣхъ съ цѣлата си армія въ 12 колони. На 11-ий той се научилъ отъ плѣнниците, че султана по съвѣта на графа Текели и мятежнитѣ унгарци, рѣшилъ да обсади Сегединъ, но като се извѣстилъ за испратеното подкрѣпление на този градъ и за движението на принца

Евгения отъ Петервардейнъ, отказалъ се отъ обсадата му, спрѣлъ се при Зента и рѣшилъ отъ тукъ да прѣмине прѣзъ Тейса и да потѣгли въ горня Унгарія и Трансилванія, въ които нѣмало никакви войски, и да разори едната и другата, за да не може императорската армія да се расположи и храни въ тѣхъ; — и най послѣ, че султана съ 1000 души конница прѣминалъ на лѣвия брѣгъ на Тейса, а великия везиръ съ цѣлата армія останалъ въ силен укрѣпленія лагеръ при Зента.

Отъ всички тѣзи свѣденія принцъ Евгений се убѣдилъ, колко важно било да се атакуватъ турцитѣ прѣди още да довършатъ прѣминуването си прѣзъ Тейса. За това той веднага повелъ арміята къмъ Зента, а самъ той съ конница отишълъ напредъ и на 11 септемврий въ 2 часа слѣдъ пладнѣ се приближилъ до турцитѣ на 1 часъ разстояние (5 версти). Тѣкмо въ това време при него дошълъ единъ куриеръ отъ Виена съ депеша отъ императора. Единъ отъ биографитѣ му казва, че той я отворилъ, а другъ, напротивъ, че той казалъ на куриера, че не може да я отвори, тѣй като тѣкмо въ тѣзи минута отива да атакува турцитѣ. Послѣдното, като се сжди по характера на принца Евгения, изглѣжда по вѣроятно, тѣй като той можалъ да се досѣти за съдържанието на депешата. Дѣйствително, тя съдържала положително запрѣщение да се влиза въ сражение съ турцитѣ, въ отговоръ на донесението на принца Евгения, че той при пръвъ удобенъ случай билъ рѣшенъ да ги атакува. Казватъ, че принцъ Евгений билъ изуменъ отпослѣ отъ тѣзи заповѣди — и твърдѣ справедливо. Разбира се, ако арміята му би била разбита, то послѣдствіята би били крайно вѣдни и опасни за Австрія, толкозъ по вече, че друга армія наблизко нѣма-